

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **M. A.**

skazanego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i inne

na posiedzeniu bez udziału stron

w Izbie Karnej

w dniu 3 października 2024 r.,

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 20 sierpnia 2024 roku, sygn. akt II WKK 19/24

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2023 roku, sygn. akt II K 1397/22, Sąd Rejonowy w Nowym Sączu skazał M. A. za czyn 178a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata. Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2024 roku, sygn. akt II Ka 91/24, Sąd Okręgowy w Nowym Sączu utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł obrońca zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., jak również art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. Nadto zarzucił rażącą obrazę prawa materialnego, tj. art. 178a § 1 k.k.

Zarządzeniem z dnia 20 sierpnia 2024, sygn. akt II WKK, Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Nowym Sączu odmówił przyjęcia kasacji obrońcy z uwagi na jej niedopuszczalność z mocy ustawy.

Powyższe zarządzenie w przewidzianym prawem terminie zaskarżył obrońca, zarzucając naruszenie art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. przez jego błędne zastosowanie oraz art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie. Podnosząc powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy okazało się niezasadne.

W kontekście analizowanej sprawy bezsporne pozostaje, że stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 i 2 k.p.k., kasację na korzyść skazanego strony procesowe mogą wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, bądź też z powodu wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie podmiotów specjalnych wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

W niniejszej sprawie M. A. został skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata. Tym samym rodzaj wymierzonej kary ograniczał możliwość wystąpienia w tej sprawie z nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia na korzyść skazanego przez stronę procesową do zaistnienia tzw. bezwzględnych przyczyn uchylenia wyroku. Powodem podjęcia kwestionowanej zażaleniem decyzji procesowej było oparcie kasacji na zarzutach, które nie mogły zostać podniesione w sytuacji, gdy nie doszło do skazania oskarżonego za przypisane mu przestępstwa na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.). W niniejszej sprawie jest to okoliczność oczywista. Tego rodzaju układ procesowy

skutkowało koniecznością uznania, że wniesienie kasacji przez stronę było możliwe wyłącznie w wypadku oparcia jej o jedno z uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.), a takiego obrońca nie sformułował. Nieskuteczna przy tym była próba konwalidowania niedopuszczalnej z mocy ustawy kasacji w zażaleniu na odmowę jej przyjęcia, albowiem – co oczywiste – ten środek zaskarżenia nie prowadzi do rozszerzenia zarzutów kasacyjnych.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]